

Довіку б тут...

Володимир Свідзінський

Довіку б тут,
На полі юності моєї,
На сугорбі, стояти самотою
І бачити круг себе тільки ніч,
Надихану земною теплотою!
Але стояти не живому
І не бездумному, а так,
Як дерево у темряві стоїть,
Звелівши всім листочкам: "Тихо!",
І слухати в самотині,
Як там, в височині,
Де з зор насипана дорога,
Проходять вічні "каравани бога".

А на світанку не коритись дневі
І не вертатись до життя,
А обертатися в листочки тополеві,
В каміння, повне забуття,
Щоб не приймати в слух
Ні гуркоту, ні голосу, ні шуму,
Ні піснею виливаного суму
Над приреченим на загибель цвітом,
Над цим прекрасним і печальним світом.

23. VII. 1940